

Arrest

nr. 89 621 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Mairtup, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U bent gehuwd en hebt vijf kinderen. U nam actief deel aan de eerste Tsjetsjeense oorlog als commandant van de strijders uit uw dorp. U stond onder bevel van generaal Khunkarpasha Israpilov, bevelhebber van het zuidoostelijke front. In 1995 raakte u gewond bij gevechten nabij Mairtup. Begin 1996 was u betrokken bij de aanval en de daaropvolgende gijzelingscrisis in de Dagestaanse plaatsen Kizlyar en Pervomayskoye. Op het einde van de oorlog werd u aangesteld als hoofd van het hoofdkwartier van het zuidoostelijk front. Na de oorlog ging u binnen het anti-terreur centrum van de Republiek Ichkeria aan de slag als

verantwoordelijke voor de interne veiligheid. Uit onvrede met de gang van zaken in de Republiek nam u ontslag in 1998.

In 1999 werd u aangeduid als vertegenwoordiger van het ministerie van buitenlandse zaken. Aanvankelijk was het de bedoeling dat u naar Egypte zou gaan maar zover kwam het niet. U ging uiteindelijk aan de slag binnen de Tsjetsjeense vertegenwoordiging in Turkije, waar u werkte voor Isa Abzotov. U werkte mee aan het inzamelen van hulp voor Tsjetsjeense vluchtelingen en president Maskhadov. Eind 1999 werd u in Derbent, Republiek Dagestan, door de FSB opgepakt toen u via Azerbeidzjan de Russische Federatie wou betreden. U had toen de opdracht meegekregen om telefoons, geld en papieren aan Maskhadov te leveren. Na een vasthouding van een tiental dagen werd u vrijgelaten. Onmiddellijk na uw vrijlating werd u echter opnieuw, ditmaal door een andere dienst, opgepakt. Ook nu werd u een tiental dagen vastgehouden. Uw vrijlating werd geregeld door Isa Abzotov en bekomen via de betaling van losgeld. Bij uw tweede vrijlating werd u door de Russen naar Khasav-yurt gebracht. Daar werd u opgewacht door enkele Tsjetsjenen. Uw gezin, dat na uw vertrek naar Turkije was achtergebleven in Tsjetsjenië, werd eveneens naar Khasav-yurt gebracht. U reisde samen met hen terug naar Turkije. In Turkije gaf u een interview over hetgeen u had meegemaakt. In 2000, na er ongeveer zes maanden te hebben gewerkt, nam u ontslag bij de Tsjetsjeense vertegenwoordiging, vanwege conflicten binnen de organisatie en nadat Abzotov door Maskhadov ontslagen was. Daarna verbleef u in Turkije als vluchteling. Tijdens uw verblijf in Turkije kreeg u problemen met wahhabieten. In deze periode waren uw nicht en haar echtgenoot naar Turkije gekomen. De man van uw nicht had voordien gewerkt of was ingeschreven bij één van de structuren van de Kadyrovtsi. Hij was gevlucht toen de Kadyrovtsi hadden achterhaald dat hij voor de rebellen werkte. Omwille van uw banden met deze persoon werd u in Turkije door wahhabieten bedreigd en eenmaal zelfs geslagen. Door tussenkomst van uw familie escaleerde de situatie niet verder, maar men raadde u toch aan om naar Europa te vluchten of terug te keren naar Tsjetsjenië.

Nadat u garanties had gekregen van Kadyrovtsi dat u met rust gelaten zou worden in Tsjetsjenië keerde u begin 2007 terug. Gedurende een jaar kende u er geen problemen. U reisde ook nog enkele malen terug naar Turkije voor zaken. Nadien kwam u (terug) in de belangstelling van de FSB. Zij riepen u meermaals telefonisch op om hen te ontmoeten op publieke plaatsen. De agenten wilden dat u voor hen zou gaan werken. Zij wilden informatie van u over wie er in Turkije verblijft en wat er gebeurt. Daarnaast moest u ook boodschappen doorgeven aan personen in Turkije en politieke tegenstanders die er woonden overhalen om terug te keren naar Tsjetsjenië. U hebt één keer een dergelijke boodschap doorgegeven. Als u weigerde, zou men u uw handel onmogelijk maken. Uiteindelijk stopte u met deze handel in 2009 of 2010. Desondanks bleef de FSB u oproepen. Ze geloofden niet dat u alles achter u had gelaten. Ze dreigden ermee u door de Kadyrovtsi te laten 'breken'. U probeerde de hulp van invloedrijke kennissen in te roepen. Er werd u aangeboden om u – althans op papier – in te lijven bij een Tsjetsjeense ordedienst. Echter, een persoon op het lokale militair commissariaat raadde u dit af omdat u er ernstige problemen door zou kunnen krijgen met de FSB. Hierop besloot u dit plan te laten varen. In september 2011 verliet u Tsjetsjenië. U woonde achtereenvolgens een tijdje in de regio's Kaliningrad en Tver. Eind december 2011 reisde u naar Moskou. Via Riga reisde u naar België, waar u op 31 december 2011 of 1 januari 2012 toekwam. Uw vader Y. M. {...} (OV xxxxxxx) verblijft met zijn gezin in België. Hij werd destijds erkend als vluchteling en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit. U vroeg bij de Belgische autoriteiten asiel aan op 9 januari 2012. Uw echtgenote en kinderen verblijven nog steeds in Tsjetsjenië.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die u hebt gekend met de FSB na uw terugkeer vanuit Turkije naar Tsjetsjenië in 2007. In Turkije had u gewerkt voor de Tsjetsjeense vertegenwoordiging van de Republiek Ichkeria, de quasi-onafhankelijke autoriteit in Tsjetsjenië in de jaren tussen de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog. U had ook in het verleden reeds problemen gekend met de FSB. (CGVS 1 d.d.21/02/2012, p.10, 11) Bij een eventuele terugkeer vreest u voor uw leven. Ook uw gezin zou gevaar lopen. (CGVS 2 d.d.14/06/2012, p.25)

Rekening houdend met uw profiel – voormalig strijder en commandant tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, medewerker van de ordediensten ten tijde van de republiek Ichkeria en medewerker van de vertegenwoordiging van de Republiek Ichkeria in Turkije van 1999 tot 2000 - en uw asielrelaas, die door het Commissariaat-generaal geloofwaardig worden geacht, kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten. Uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw activiteiten als strijder en commandant tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, als medewerker van het anti-terreurcentrum en als medewerker van de vertegenwoordiging van de Republiek Ichkeria in Turkije en aangaande de door u gekende problemen in Dagestan in 2000 zijn zeer gedetailleerd en worden bevestigd door verschillende stavingstukken.

Zo legt u getuigenissen neer van Akhmed Zakayev (voormalig Minister van Buitenlandse Zaken en huidig Eerste Minister van de Republiek Ichkeria), Anzor Maskhadov (zoon van voormalig

president Aslan Maskhadov), Dokka Amagov (gedeputeerde van het Parlement van de Republiek Ichkeria) en Alash Arsayev (voorzitter van de Tsjetsjeense organisatie 'Vrijheid'). Al deze auteurs, onder wie vooraanstaande leden van de Tsjetsjeense diaspora, bevestigen uw militaire activiteiten in de eerste Tsjetsjeense oorlog en uw werk voor de vertegenwoordiging van de Republiek Ichkeria in Turkije. De drie eerste auteurs bevestigen bovendien ook uw arrestatie in Derbent in 2000. De door u neergelegde medische attesten ten slotte vormt een begin van bewijs van uw verklaring als zou u (ten tijde van de eerste Tsjetsjeense oorlog) een kogel in het hoofd hebben gekregen. (CGVS 1, p.5, 10)

De door u verklaarde problemen met de FSB na uw terugkeer naar Tsjetsjenië in 2007 zijn aannemelijk te noemen gezien uw verleden en profiel. Een begin van bewijs van deze problemen wordt bovendien gevonden in de brief van Akhmed Zakayev, Anzor Maskhadov en Dokku Amagov. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat zij uw problemen na uw terugkeer naar Tsjetsjenië reeds in (of vanaf) 2007 situeren, terwijl u zelf aangaf dat deze problemen, zover u zich herinnerde, begonnen in 2008. (CGVS 1, p.15; CGVS 2, p.18) Het is echter onduidelijk waarop zij zich baseren om dit te schrijven, al gaf u toe dat u hen zelf hebt verzocht deze brieven te schrijven. (CGVS 2, p.3-5) De beschrijving van uw problemen na uw terugkeer – u zou bedreigd en onder druk gezet zijn om voor de Russen te werken -, komen dan weer wel overeen met uw verklaringen. Uw militair boekje werd opgemaakt in januari 2010. U verklaarde hierover dat dit paste in het kader van een poging van uw kennissen om uw problemen met de FSB op te lossen. U gaf echter aan dat u er uiteindelijk niet op in bent gegaan. (CGVS 2, p.21) Dit laatste blijkt echter niet objectief uit het document.

De overige door u neergelegde documenten vormen geen bewijs van de door u aangehaalde problemen, maar bevatten evenmin sterke aanwijzingen om uw asielaanvraag in twijfel te trekken. Volgens de erin vervatte gegevens werd het door u neergelegde intern paspoort in Tsjetsjenië afgeleverd in april 2008. De persoonsgegevens staven uw identiteit, dewelke door mij op dit moment niet in twijfel wordt getrokken. Het paspoort vormt bovendien een aanwijzing van uw terugkeer naar Tsjetsjenië. Echter, gezien uw verklaring als zou u in 2005 vanuit Turkije erin geslaagd zijn om een Russisch intern paspoort te regelen in Tsjetsjenië (CGVS 1, p.16-17; CGVS 2, p.16), volstaat dit document niet als bewijs voor uw terugkeer. Dit geldt ook voor het door u neergelegde paspoort, dat uitgereikt werd in september 2011. De Turkse documenten uit 2001, 2004 en de verblijfsvergunning voor vreemdelingen vormen – naast de eerder vermelde brieven - verdere aanwijzingen dat u in de door u verklaarde periode in Turkije hebt verbleven.

In verband met uw aanvraag tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, dient echter gewezen te worden op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een asielzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 D, E of F van de Vluchtelingenconventie (het Verdrag van Genève van 28 juli 1951) - hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voormeld artikel 1F genoemde misdrijven of daden. Artikel 1, F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij of zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Oorlogsmisdrijven of oorlogsmisdaden worden in artikel 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof, geratificeerd door België, gedefinieerd afhankelijk van de aard van het conflict. De eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996), waaraan u deelnam als strijder en commandant, wordt beschouwd als een niet-internationaal conflict in de zin van artikel 8, paragraaf 2, lid c van het Statuut van Rome. Deze bepaling luidt als volgt: "In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is [wordt onder oorlogsmisdaden verstaan], ernstige schendingen van gemeenschappelijk artikel 3 van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken: (i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling; (ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling; (iii) het nemen van gijzelaars; (iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend."

Hierbij wordt opgemerkt dat een 'gijzeling' gedefinieerd kan worden als het (vast)grijpen of in gevangenschap houden van een persoon (de 'gijzelaar'), gecombineerd met de bedreiging de gijzelaar te doden, verwonden of verder in gevangenschap te houden, met als doel een derde partij te dwingen een handeling te stellen of er van af te zien, en dit als expliciete of impliciete voorwaarde voor

de vrijlating van de gijzelaar. (artikel 1 van de Internationale Conventie tegen het nemen van Gijzelaars, geratificeerd door België; ICRC, Henckaerts & Doswald-Beck "Customary International Humanitarian Law", volume I: Rules, rule 96)

Voorts dient erop gewezen te worden dat het gebruik van personen als menselijk schild verboden is onder het internationaal gewoonterecht, en dit zowel in internationale als niet-internationale gewapende conflicten. Het gebruik van een 'menselijk schild' kan gedefinieerd worden als het intentioneel samenbrengen van militaire doelwitten en burgers of personen die buiten gevecht zijn gesteld met als specifiek doel het voorkomen van het viseren van het militaire doelwit. (ICRC, Henckaerts & Doswald-Beck "Customary International Humanitarian Law", volume I: Rules, rule 97)

De belangrijkste gevallen waarin een persoon strafrechtelijk verantwoordelijk is (cfr. artikel 25, paragraaf 3 van het Statuut van Rome), zijn: (i) het plegen van de misdaad als individu, samen met een andere persoon of door middel van een andere persoon (ongeacht of deze laatste strafrechtelijk aansprakelijk is; (ii) het geven van de opdracht tot, het verzoeken om of het bewegen tot het plegen van de misdaad (zowel bij het feitelijk plegen van de misdaad als een poging tot het plegen ervan); (iii) het bieden van hulp, het verlenen van medewerking of het anderszins bieden van bijstand bij het plegen van de misdaad of een poging tot plegen ervan); (iv) het op een andere wijze meewerken aan (een poging tot) het plegen van de misdaad door een groep van personen die handelt met een gemeenschappelijk doel – deze bijdrage moet opzettelijk zijn en moet hetzij (a) worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele opzet van de groep te vergemakkelijken ingeval een dergelijke activiteit of opzet een misdaad met zich meebrengt of (b) worden verleend met kennis van het voornemen van de groep om de misdaad te plegen; (v) in geval van genocide, anderen er rechtstreeks en openlijk toe aansporen om een dergelijke misdaad te plegen; (vi) het pogen tot het plegen van een misdaad door stappen te ondernemen waardoor de uitvoering van de misdaad wezenlijk in gang wordt gezet, maar de misdaad niet wordt voltrokken ten gevolge van omstandigheden die onafhankelijk zijn van de wil van de persoon.

In casu dient uw betrokkenheid te worden onderzocht bij de aanval op de stad Kizlyar op 9 januari 1996 door Tsjetsjeense rebellen onder leiding van Salman Raduyev en Khunkarpasha Israpilov, die uitmondde in een gijzelingsactie in een hospitaal in Kizlyar en later in het dorp Pervomayskoye. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat bij de inname van het hospitaal ongeveer 2000 gijzelaars genomen werden. Volgens commandant Israpilov werd dit gedaan met het oog op de veilige terugkeer van de strijders naar Tsjetsjenië. Na onderhandelingen bekwamen de Tsjetsjeense strijders de toezegging dat zij veilig terug konden keren naar Tsjetsjenië. De meeste gijzelaars werden vrijgelaten maar de rebellen gebruikten een 160-tal gijzelaars – waaronder enkele hooggeplaatste personen die zich vrijwillig hadden opgegeven - als menselijk schild tijdens hun terugtrekking in een colonne van bussen en andere voertuigen. Aan de Tsjetsjeens-Dagestaanse grens werd de colonne onder vuur genomen, waarna de rebellen het nabijgelegen dorp Pervomayskoye, in Dagestan, innamen. Het overgrote deel van de bewoners kon vluchten. Lokale politieagenten werden gevangen genomen. Het merendeel van de gijzelaars – een deel werd vrijgelaten - werden in verschillende gebouwen in het dorp vastgehouden en moest helpen bij maken van verdedigingsposities. Russische troepen omsingelden het dorp en probeerden het gewapenderhand in te nemen. De gijzelaars, gepositioneerd als menselijk schild, deelden in de klappen. Uiteindelijk kon een grote groep rebellen de omsingeling doorbreken en met een deel van de gijzelaars Tsjetsjenië bereiken.

U gaf voor het Commissariaat-generaal toe dat u bij de aanval op Kizlyar op 9 januari 1996 deelnam aan de raid op het ziekenhuis. Tijdens deze actie – de bezetting van het ziekenhuis en de gijzeling – was u commandant van een sectie. Uw volledige groep nam deel aan deze actie. De eenheid onder uw bevel voerde het order uit om mijnen te plaatsen rond het ziekenhuis ter verdediging van de posities van de rebellen in het ziekenhuis, alsook namen jullie deel aan de vuurgevechten met de ordediensten die erna volgden. (CGVS 2, p.8, 9, 10, 24) Uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van de aard van het gebouw dat bezet werd (een ziekenhuis) en de aanwezigheid van burgers die als gijzelaars vastgehouden werden. (CGVS 2, p.9) U maakte verder ook deel uit van de colonne voertuigen met aan boord strijders en gijzelaars die als menselijk schild gebruikt werden om een veilige terugkeer naar Tsjetsjenië te garanderen. (CGVS 2, p.9, 10) Volgens u waren de gijzelaars in uw bus daar allen vrijwillig en werd niemand gedwongen. Echter, in uw bus zaten ook burgers en strijders bij elkaar. (CGVS 2, p.10) Ten slotte was u ook aanwezig bij de bezetting van het dorp Pervomayskoye. (CGVS 2, p.10) U gaf toe dat minstens een deel van de gijzelaars uit Kizlyar ook daar nog werd vastgehouden (in huizen). U gaf ook toe dat het doel van dit laatste was om alsnog veilig naar Tsjetsjenië terug te kunnen keren. (CGVS 2, p.11) Zoals ook uit de bovenvermelde informatie blijkt, werden deze gijzelaars later rechtstreeks het slachtoffer van de gevechten tussen Russische troepen en de rebellen. Ook u verklaarde dat er "waarschijnlijk" slachtoffers vielen onder de gijzelaars in Pervomayskoye. (CGVS 2, p.11)

Er dient te worden besloten dat er ruim voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier om te concluderen dat u zich hebt schuldig gemaakt aan een oorlogsmisdaad. U dient te worden beschouwd als mededader aan de gijzeling van een grote groep burgers tijdens een gewapend conflict (de eerste Tsjetsjeense oorlog) die ingegeven was door de militaire overweging om op deze manier een veilige terugkeer af te dwingen naar een veilige haven in Tsjetsjenië. Deze gijzelneming werd in het dorp Pervomayskoye verder gezet met hetzelfde doel. U leverde een substantiële bijdrage aan het geheel van de operatie van de rebellen. U had een bevelvoerende functie, nam met uw eenheid deel aan de inname van het ziekenhuis, plaatste met uw eenheid mijnen rond het ziekenhuis, nam deel aan het daaropvolgende vuurgevecht, bevond zich in een bus met strijders en gijzelaars en bewaakte een verdedigende positie in het dorp Pervomayskoye. Zoals eerder reeds aangehaald is het nemen van burgers of personen die buiten gevecht zijn gesteld als gijzelaar tijdens een niet-internationaal gewapend conflict een oorlogsmisdaad naar internationaal recht. Daarnaast wordt het gebruik van dergelijke personen als menselijk schild om de vijand af te laten zien van een aanval gezien als een ernstige inbreuk op het internationaal gewoonterecht.

Als verschoningsgrond haalde u aan dat u slechts orders opvolgde; dat u geprobeerd hebt om tegenvoorstellen te doen aan uw oversten; en dat u nog zeer jong was. (CGVS 2, p.24, 26) Geen van deze verklaringen kunnen echter worden aanvaard als verschoningsgronden voor de door u (mee) gepleegde oorlogsmisdaad. Wat betreft uw leeftijd dient opgemerkt te worden dat u ten tijde van de aanval 27 jaar oud was. Er dient bijgevolg aangenomen te worden dat u mentaal in staat was om de (criminele) aard van uw handelingen in te schatten en dat u bewust meedeed aan de (gijzelings)actie. U gaf nergens aan dat dit niet het geval zou zijn geweest ten tijde van de aanval. Ook de verklaring dat u slechts orders opvolgde kan niet aanvaard worden. Het opvolgen van bevelen van hogerhand als verschoningsgrond wordt behandeld in artikel 33 van het Statuut van Rome. Dit artikel stelt dat dit verweer enkel als verschoningsgrond aanvaard wordt als (i) de beschuldigde wettelijk verplicht was om bevelen van de regering of de meerdere in kwestie te gehoorzamen; (ii) de persoon niet wist dat het bevel onwettig was; (iii) en het bevel zelf niet manifest onwettig was. Deze voorwaarden zijn cumulatief (C. Garraway, blauwe map) In casu dient te worden besloten dat aan deze voorwaarden niet is voldaan. Het nemen van gijzelaars tijdens een militair conflict is met zekerheid manifest illegaal – zoals eerder gezegd is het een ernstige inbreuk op gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies van 12 augustus 1949. Bovendien mag ook aangenomen worden dat u op het moment van de actie wist dat dit een onwettig bevel was, te meer daar u al langer commandant was en bovendien sergeant was geweest tijdens uw legerdienst. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u bij de gijzeling in het ziekenhuis niet geprobeerd hebt om bevelen te weigeren, noch hebt u er ‘tegenvoorstellen’ gedaan. (CGVS 2, p.24, 27) U verklaarde, met betrekking tot het plaatsen van de mijnen rond het ziekenhuis, bovendien dat u wel bevelen kon weigeren maar dat u dat niet hebt gedaan. (CGVS 2, p.24) Bovendien bleek het enige voorbeeld van een tegenvoorstel dat u hebt gedaan in Pervomayskoye veeleer van militair-tactische aard te zijn, eerder dan te getuigen van een oprechte bekommernis voor het leven van de gijzelaars. (CGVS, p.24, 27) Wat betreft uw verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u spijt had voor het feit dat er burgers betrokken waren bij de actie in Kizlyar, ten slotte, dient opgemerkt te worden dat het tonen van berouw niet aanvaard wordt als verschoningsgrond.

Om deze redenen dient u uitgesloten te worden van bescherming onder Vluchtelingenconventie volgens artikel 1 paragraaf F (a) van diezelfde Conventie, dewelke stelt dat de bepalingen van deze Conventie niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdaden. Om bovenvermelde reden en op basis van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet wordt u eveneens uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meen ik dat u in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in gevaar zouden zijn.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod op willekeur.

2.2. Wat de aangehaalde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat verzoeker deze niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel of rechtsbeginsel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.4. Het exceptionele karakter van de toepassing van artikel 1 F van het Verdrag van Genève suggereert dat 'insluiting' normalerwijze dient te worden onderzocht vooraleer toepassing te maken van de 'uitsluiting', hoewel er hiervoor geen rigide formules bestaan (UNHCR, *Guidelines on international protection no.5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003).

De Raad stelt vast dat verweerder in hoofde van verzoeker een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging aanvaard heeft die werd gemotiveerd als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die u hebt gekend met de FSB na uw terugkeer vanuit Turkije naar Tsjetsjenië in 2007. In Turkije had u gewerkt voor de Tsjetsjeense vertegenwoordiging van de Republiek Ichkeria, de quasi-onafhankelijke autoriteit in Tsjetsjenië in de jaren tussen de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog. U had ook in het verleden reeds problemen gekend met de FSB. (CGVS 1 d.d.21/02/2012, p.10, 11) Bij een eventuele terugkeer vreest u voor uw leven. Ook uw gezin zou gevaar lopen. (CGVS 2 d.d.14/06/2012, p.25) Rekening houdend met uw profiel – voormalig strijder en commandant tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, medewerker van de ordediensten ten tijde van de republiek Ichkeria en medewerker van de vertegenwoordiging van de Republiek Ichkeria in Turkije van 1999 tot 2000 - en uw asielrelaas, die door het Commissariaat-generaal geloofwaardig worden geacht, kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten. Uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw activiteiten als strijder en commandant tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, als medewerker van het anti-terreurcentrum en als medewerker van de vertegenwoordiging van de Republiek Ichkeria in Turkije en aangaande de door u gekende problemen in Dagestan in 2000 zijn zeer gedetailleerd en worden bevestigd door verschillende stavingstukken.”

De vaststelling in de bestreden beslissing dat het aannemelijk is dat er in hoofde van verzoeker een vluchtelingenrechtelijke vrees voorhanden is, wordt niet betwist en wordt door de Raad overgenomen.

Niettegenstaande het bestaan van de hoger vastgestelde vrees voor vervolging dient te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalde uitsluitingsgronden. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Opdat van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid dragen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p.6). De persoon in kwestie moet hebben gehandeld met kennis van de praktijken en er mag geen omstandigheid zijn die hem vrijstelt van individuele verantwoordelijkheid. In casu kan worden verwezen naar het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 8 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder oorlogsmisdaden moet worden verstaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn betrokkenheid bij de aanval op de stad Kizlyar op 9 januari 1996 door de Tsjetsjeense rebellen die uitmondde in een gijzelingsactie in een hospitaal en later in het dorp Pervomayskoye.

2.5. Hoewel de uitsluitingsclausule met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast, is niet vereist dat voor de toepassing ervan formeel wordt bewezen dat de betrokkene zich aan een misdrijf schuldig heeft gemaakt (RvS 27 juni 2008, nr. 184.893). Het volstaat dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoekende partij dergelijke misdrijven heeft begaan.

In casu heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat er ruim voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier om te concluderen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een oorlogsmisdaad, meer specifiek wordt verzoeker beschouwd als een mededader aan de gijzeling van een grote groep burgers tijdens een gewapend conflict in de eerste Tsjetsjeense oorlog.

De commissaris-generaal motiveert als volgt:

“In casu dient uw betrokkenheid te worden onderzocht bij de aanval op de stad Kizlyar op 9 januari 1996 door Tsjetsjeense rebellen onder leiding van Salman Raduyev en Khunkarpasha Israpilov, die uitmondde in een gijzelingsactie in een hospitaal in Kizlyar en later in het dorp Pervomayskoye. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat bij de inname van het hospitaal ongeveer 2000 gijzelaars genomen werden. Volgens commandant Israpilov werd dit gedaan met het oog op de veilige terugkeer van de strijders naar Tsjetsjenië. Na onderhandelingen bekwamen de Tsjetsjeense strijders de toezegging dat zij veilig terug konden keren naar Tsjetsjenië. De meeste gijzelaars werden vrijgelaten maar de rebellen gebruikten een 160-tal gijzelaars – waaronder enkele hooggeplaatste personen die zich vrijwillig hadden opgegeven - als menselijk schild tijdens hun terugtrekking in een colonne van bussen en andere voertuigen. Aan de Tsjetsjeens-Dagestaanse grens werd de colonne onder vuur genomen, waarna de rebellen het nabijgelegen dorp Pervomayskoye, in Dagestan, innamen. Het overgrote deel van de bewoners kon vluchten. Lokale politieagenten werden gevangen genomen. Het merendeel van de gijzelaars – een deel werd vrijgelaten - werden in verschillende gebouwen in het dorp vastgehouden en moest helpen bij maken van verdedigingsposities. Russische troepen omsingelden het dorp en probeerden het gewapenderhand in te nemen. De gijzelaars, gepositioneerd als menselijk schild, deelden in de klappen. Uiteindelijk kon een grote groep rebellen de omsingeling doorbreken en met een deel van de gijzelaars Tsjetsjenië bereiken.

U gaf voor het Commissariaat-generaal toe dat u bij de aanval op Kizlyar op 9 januari 1996 deelnam aan de raid op het ziekenhuis. Tijdens deze actie – de bezetting van het ziekenhuis en de gijzeling – was u commandant van een sectie. Uw volledige groep nam deel aan deze actie. De eenheid onder uw bevel voerde het order uit om mijnen te plaatsen rond het ziekenhuis ter verdediging van de posities van de rebellen in het ziekenhuis, alsook namen jullie deel aan de vuurgevechten met de ordediensten die erna volgden. (CGVS 2, p.8, 9, 10, 24) Uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van de aard van het gebouw dat bezet werd (een ziekenhuis) en de aanwezigheid van burgers die als gijzelaars vastgehouden werden. (CGVS 2, p.9) U maakte verder ook deel uit van de colonne voertuigen met aan boord strijders en gijzelaars die als menselijk schild gebruikt werden om een veilige terugkeer naar Tsjetsjenië te garanderen. (CGVS 2, p.9, 10) Volgens u waren de gijzelaars in uw bus daar allen vrijwillig en werd niemand gedwongen. Echter, in uw bus zaten ook burgers en strijders bij elkaar. (CGVS 2, p.10) Ten slotte was u ook aanwezig bij de bezetting van het dorp Pervomayskoye. (CGVS 2, p.10) U gaf toe dat minstens een deel van de gijzelaars uit Kizlyar ook daar nog werd vastgehouden (in huizen). U gaf ook toe dat het doel van dit laatste was om alsnog veilig naar Tsjetsjenië terug te kunnen keren. (CGVS 2, p.11) Zoals ook uit de bovenvermelde informatie blijkt, werden deze gijzelaars later rechtstreeks het slachtoffer van de gevechten tussen Russische troepen en de rebellen. Ook u verklaarde dat er “waarschijnlijk” slachtoffers vielen onder de gijzelaars in Pervomayskoye. (CGVS 2, p.11) Er dient te worden besloten dat er ruim voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier om te concluderen dat u zich hebt schuldig gemaakt aan een oorlogsmisdaad. U dient te worden beschouwd als mededader aan de gijzeling van een grote groep burgers tijdens een gewapend conflict (de eerste Tsjetsjeense oorlog) die ingegeven was door de militaire overweging om op deze manier een veilige terugkeer af te dwingen naar een veilige haven in Tsjetsjenië. Deze gijzelneming werd in het dorp Pervomayskoye verder gezet met hetzelfde doel. U leverde een substantiële bijdrage aan het geheel van de operatie van de rebellen. U had een bevelvoerende functie, nam met uw eenheid deel aan de inname van het ziekenhuis, plaatste met uw eenheid mijnen rond het ziekenhuis, nam deel aan het daaropvolgende vuurgevecht, bevond zich in een bus met strijders en gijzelaars en bewaakte een

verdedigende positie in het dorp Pervomayskoye. Zoals eerder reeds aangehaald is het nemen van burgers of personen die buiten gevecht zijn gesteld als gijzelaar tijdens een niet-internationaal gewapend conflict een oorlogsmisdaad naar internationaal recht. Daarnaast wordt het gebruik van dergelijke personen als menselijk schild om de vijand af te laten zien van een aanval gezien als een ernstige inbreuk op het internationaal gewoonterecht.”

2.6. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat hij een dergelijk misdrijf heeft begaan. Hij stelt dan ook niet onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te vallen. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een begeleidend schrijven waarin hij uiteenzet dat hij geen misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 1.F., lid a van de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker stelt dat er vertaalproblemen moeten zijn voorgevallen of dat de tolk hem verkeerd heeft begrepen, wijst de Raad erop dat tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk is gevraagd of hij de tolk begreep en werd er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS 21/02/2012, p 2 en gehoorverslag CGVS 14/06/12, p 2). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

Waar verzoeker in zijn begeleidend schrijven zijn betrokkenheid bij de acties van de Tsjetsjeense rebellen in een ander daglicht tracht te plaatsen en ontkent dat hij gijzelaars of oorlogsgevangenen heeft gedood, wijst de Raad erop dat verzoeker in essentie de feiten waaraan hij heeft deelgenomen tracht te minimaliseren en te vergoelijken. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij heeft deelgenomen aan misdrijven die vallen onder oorlogsmisdrijven of oorlogsmisdaden in de zin van artikel 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof en dat er derhalve ernstige redenen voorhanden zijn om te veronderstellen dat verzoekende partij dergelijke misdrijven heeft begaan. Verzoekers louter ontkennen dat hij gijzelaars of oorlogsgevangenen heeft gedood, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin kan verzoekers verwijzing naar de wandaden van de Russische militairen en de oorlogssituatie in het algemeen zijn eigen daden vergoelijken. Het gegeven dat men zich in een oorlogstoestand bevindt en dat men zich dan slechts tracht te verdedigen, kan geenszins het plegen van oorlogsmisdrijven verantwoorden. Immers is een oorlogstoestand geen vrijbrief om de misdrijven te plegen die verzoeker wordt verondersteld te hebben begaan.

Inzake de door verzoeker aangehaalde verschoningsgronden dat hij slechts orders opvolgde en dat hij nog zeer jong was en hij persoonlijk berouw toont, herhaalt verzoeker wat hij heeft verklaard tijdens zijn verhoren. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om afbreuk te doen aan de pertinente motivering van de commissaris-generaal omtrent verzoekers verantwoordelijkheid en de door hem opgeworpen verschoningsgronden:

“Als verschoningsgrond haalde u aan dat u slechts orders opvolgde; dat u geprobeerd hebt om tegenvoorstellen te doen aan uw oversten; en dat u nog zeer jong was. (CGVS 2, p.24, 26) Geen van deze verklaringen kunnen echter worden aanvaard als verschoningsgronden voor de door u (mee) gepleegde oorlogsmisdaad. Wat betreft uw leeftijd dient opgemerkt te worden dat u ten tijde van de aanval 27 jaar oud was. Er dient bijgevolg aangenomen te worden dat u mentaal in staat was om de (criminele) aard van uw handelingen in te schatten en dat u bewust meedeed aan de (gijzelings)actie. U gaf nergens aan dat dit niet het geval zou zijn geweest ten tijde van de aanval. Ook de verklaring dat u slechts orders opvolgde kan niet aanvaard worden. Het opvolgen van bevelen van hogerhand als verschoningsgrond wordt behandeld in artikel 33 van het Statuut van Rome. Dit artikel stelt dat dit verweer enkel als verschoningsgrond aanvaard wordt als (i) de beschuldigde wettelijk verplicht was om bevelen van de regering of de meerdere in kwestie te gehoorzamen; (ii) de persoon niet wist dat het bevel onwettig was; (iii) en het bevel zelf niet manifest onwettig was. Deze voorwaarden zijn cumulatief (C. Garraway, blauwe map) In casu dient te worden besloten dat aan deze voorwaarden

niet is voldaan. Het nemen van gijzelaars tijdens een militair conflict is met zekerheid manifest illegaal – zoals eerder gezegd is het een ernstige inbreuk op gemeenschappelijk artikel 3 van de Geneefse Conventies van 12 augustus 1949. Bovendien mag ook aangenomen worden dat u op het moment van de actie wist dat dit een onwettig bevel was, te meer daar u al langer commandant was en bovendien sergeant was geweest tijdens uw legerdienst. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u bij de gijzeling in het ziekenhuis niet geprobeerd hebt om bevelen te weigeren, noch hebt u er ‘tegenvoorstellen’ gedaan. (CGVS 2, p.24, 27) U verklaarde, met betrekking tot het plaatsen van de mijnen rond het ziekenhuis, bovendien dat u wel bevelen kon weigeren maar dat u dat niet hebt gedaan. (CGVS 2, p.24) Bovendien bleek het enige voorbeeld van een tegenvoorstel dat u hebt gedaan in Pervomayskoye veeleer van militair-tactische aard te zijn, eerder dan te getuigen van een oprechte bekommernis voor het leven van de gijzelaars. (CGVS, p.24, 27) Wat betreft uw verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u spijt had voor het feit dat er burgers betrokken waren bij de actie in Kizlyar, ten slotte, dient opgemerkt te worden dat het tonen van berouw niet aanvaard wordt als verschoningsgrond.”

2.7. Waar verzoeker nog tracht voor te houden dat de informatie over het gebeuren in Kizlyar en later in het dorp Pervomayskoye gebaseerd is op eenzijdige verslaggeving van de Russische overheden, dient evenwel vastgesteld dat blijkt dat de commissaris-generaal zich dienaangaande gesteund heeft op diverse onafhankelijke en objectieve bronnen, waarbij ook de praktijken van de Russische militairen worden aangekaart, onder andere het onredelijke gebruik van geweld: *“Beginning on January 15, Russian forces pounded Pervomayskoye with artillery and helicopter-launched shelling for three days and destroyed the village entirely. It appears that this disproportionate use of force that cost the lives of about sixteen hostages whom Chechen rebels had scattered in houses throughout the village.”*, (administratief dossier, stuk 18 (1), HRW, Russia (Chechnya and Dagestan) Caught in the crossfire Civilians in Gudermes and Pervomayskoye, p. 29), zodat verzoeker geenszins kan gevolgd worden waar hij stelt dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatie gebaseerd is op eenzijdige verslaggeving van Russische overheden. De commissaris-generaal heeft zich voor zijn oordeel gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en de stukken die hij aanbracht. Hij heeft het daarin aangereikte feitenmateriaal gekaderd binnen de actuele situatie in het land van herkomst door dit te toetsen aan objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier. De beslissing is derhalve gestoeld op een correcte feitenvinding.

2.8. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden

2.9. Inzake het verbod op willekeur, wijst de Raad erop dat verzoeker deze aangevoerde schending op geen enkele manier toelicht in zijn verzoekschrift. Om als middel in aanmerking genomen te worden moet immers naast de geschonden geachte bepaling of het geschonden geachte beginsel in het verzoekschrift verduidelijkt worden hoe en waarom verzoekende partij acht dat de bewuste bepaling of het bewuste beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Geen enkele toelichting wordt evenwel teruggevonden. Dit onderdeel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt dat hij niet enkel ten onrechte werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, maar tevens van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, zonder evenwel aan te geven welk beginsel hij geschonden acht en op welke wijze

dit door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

Zoals hierboven reeds werd gesteld werd verzoeker terecht uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat er ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een oorlogsmisdrijf heeft gepleegd.

Overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker bijgevolg tevens uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Het theoretisch betoog van verzoeker over de motiveringsplicht en het principe van vervolging kan geenszins afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Evenmin kan verzoeker met zijn betoog over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en waar hij aldus meent dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus afbreuk doen aan de vaststelling dat hij omwille van het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een oorlogsmisdrijf heeft gepleegd, hij uitgesloten is van de subsidiaire beschermingsstatus. Met dergelijk betoog gaat verzoeker volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. De Raad verwijst nog voor zover als nodig naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel alsook van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, tenzij dat hij wordt uitgesloten om dezelfde redenen waarvoor zijn asielaanvraag werd afgewezen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker werd uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelling dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de uitsluiting van verzoeker van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de uitsluiting van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad verwijst voorts naar zijn bespreking van het tweede middel waar verzoeker opnieuw verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië.

De bestreden beslissing maakt voorts geen verwijderingsmaatregel uit, waardoor deze onmogelijk artikel 3 EVRM kan schenden.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker,

dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij dit niet heeft gedaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.9. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER